

UZASADNIENIE

P. R. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 listopada 1991 roku w sprawie VI K 1064/90** za czyn z art. 203§1 d.k.k. na karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 1 000 000 złotych, oraz za czyn z art. 208 d.k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 2 000 000 złotych. Jako karę łączną Sąd wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności karę łączną grzywny w wysokości 2 000 000 złotych;
2. **Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 1994 roku w sprawie VI K 1641/93** za czyn z art. 288§1 d.k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 roku o dowodach osobistych w zw. z art. 10§3 d.k.k. w zw. z art. 11§1 d.k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z art. 268 d.k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym jako karę łączną Sąd wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od marca 1994r. do 18 kwietnia 1994r., która to kara została wykonana w dniu 6 maja 1995 roku;
3. **Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 25 września 1997 roku w sprawie IV K 381/97** za czyn z art. 12§1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył karę grzywny w wysokości 600 złotych. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 listopada 1999 roku warunkowo zwolniono skazanego z odbywania reszty kary, wyznaczając okres próby do dnia 1 grudnia 2001 roku;
4. **Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 29 maja 1998 roku w sprawie XIV K 22/98** za czyn z art. 288§1 d.k.k. w zw. z art. 60§1 d.k.k. na karę roku pozbawienia wolności. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 listopada 1999 roku warunkowo zwolniono skazanego z odbywania reszty kary, wyznaczając okres próby do dnia 1 grudnia 2001 roku;
5. **Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 4 stycznia 2001 roku w sprawie VI K 958/00** za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełniony w dniu 23 czerwca 2000 roku na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył skazanemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda;
6. **Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 4 kwietnia 2001 roku w sprawie XIV K 198/01** za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 264§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełniony w dniu 17 listopada 2000 roku na karę roku pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 17-18 listopada 2000r.;
7. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2003r. w sprawie XIV K 613/02**, którym połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Szczecinie w sprawach XIV K198/01 i VI K 958/00 i jako łączną wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności;
8. **wyrokiem A. B.-T. (Niemcy) z dnia 15 maja 2009r. w sprawie (382Ds) 129 PLS 199/09 (71/09) DE-PL- (...)** za czyn z art. 242, art.243 ust 1 nr 1, art. 56 ust. 1, 25 ust 2, art. 22, art. 23 niemieckiego kodeksu karnego na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono do dnia 14 maja 2013 roku;
9. **Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 28 maja 2009 roku w sprawie VI K 34/09** za czyn popełniony w dniu 25 czerwca 2007 roku wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. Na podstawie art. 71§1 k.k. wymierzono skazanemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 25-27 czerwca 2007 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód

w S. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 1 lutego 2011 roku w sprawie VI K 51/10 za czyn w pkt I popełniony w nocy z 25 na 26 września 2009 roku wyczerpujący dyspozycję art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn w pkt II popełniony nie wcześniej niż od 8 lipca 2009r. do dnia 2 października 2009 roku wyczerpujący dyspozycję art. 276 k.k. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym jako łączną Sąd wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2 października 2009 roku do dnia 22 grudnia 2009r.

11. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 20 października 2011 roku w sprawie VI K 696/11 za czyn popełniony w dniach 24 grudnia 2010r. i 28 lutego 2011r. wyczerpujący dyspozycję art. 178a§1 k.k. w zw.

z art. 91§1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd orzekł wobec skazanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 3 lat;

12. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 29 czerwca 2012 roku w sprawie IV K 855/11 za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt pierwszego i drugiego popełniony w dniach 22/23 czerwca 2009r. i 22/23 sierpnia 2009r. wyczerpujący dyspozycję art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt od trzeciego do ósmego popełniony w dniach 29/31 stycznia 2011 roku, 30/31 stycznia 2011 roku, 31 stycznia/1 luty 2011 roku, 10/11 luty 2011 roku, 19/20 luty 2011 roku i 21/22 luty 2011r. wyczerpujący dyspozycję art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, przy czym jako karę łączną Sąd wymierzył skazanemu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 22-23 lutego 2011 roku;

13. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 lutego 2013 roku w sprawie IV K 383/12 za czyn w pkt VII popełniony w okresie od lutego 2007 roku do 13 lipca 2007 roku wyczerpujący dyspozycję art. 258§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, za czyn w pkt VIII popełniony w okresie od lutego 2007 roku do końca czerwca 2007 roku wyczerpujący dyspozycję art. 264§3 k.k. w zb. z art. 264a§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, przy czym jako karę łączną Sąd wymierzył skazanemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie odpisów wyroków: Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 lutego 2013 roku sygn. akt IV K 383/12 (k.8-12); Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 20 października 2011 roku sygn. akt VI K 696/11 (k. 41); wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2003 roku sygn. akt XIV K 613/02 (k. 43); Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 1 lutego 2011 roku sygn. akt VI K 51/10 z (k.45, 63-64); Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 28 maja 2009 roku sygn. akt VI K 34/09 (k. 49-50); Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 29 czerwca 2012 roku sygn. akt IV K 855/11 (k.52-54) oraz na podstawie akt Sądu Rejonowego w Szczecinie sygn. akt XIV K 613/02 (1 tom); Sądu Rejonowego Szczecin - P. i Zachód sygn. akt VI K 51/10 (2 tomy); Sądu Rejonowego Szczecin - P. i Zachód sygn. akt VI K 34/09(3 tomy).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy prawomocnymi wyrokami wymierzono skazanemu kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu

za dwa lub więcej przestępstw popełnionych przed wydaniem pierwszego wyroku, chociażby nieprawomocnego, co do któregośkolwiek z tych przestępstw (art. 85 kk, art. 569 § 1 kpk).

Przy czym zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa.

Z punktu widzenia powyższych przepisów niezwykle ważne jest ustalenie pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa lub przestępstw. Jego wydanie powoduje bowiem „zamknięcie” grupy przestępstw popełnionych przed jego zapadnięciem.

Stosownie do treści art. 91§2 k.k. jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału.

Analizując poszczególne skazania nie ulega wątpliwości, iż przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności spełniają dwie grupy wyroków.

Pierwszą grupę stanowią wyroki opisane w pkt 9 i 13, tj. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie VI K 34/09 i Sądu Okręgowego w Lublinie IV K 383/12. Wprawdzie pierwszym wyrokiem wydanym po wydaniu wyroku łącznego opisanego w pkt 7 był wyrok opisany w pkt 8 tj. wyrok A. B.-T. (Niemcy) z dnia 15 maja 2009r. w sprawie (382Ds) 129 PLs 199/09 (71/09) DE-PL- (...) to jednak zastosowanie w przedmiotowej sprawie miał art. 92a k.k., który stanowi, iż wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Pierwszym zatem chronologicznie wyrokiem był wyrok opisany w pkt 9 tj. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 28 maja 2009 roku

w sprawie VI K 34/09 zaś przed datą wydania w/w skazany popełnił czyny, za które został skazany wyrokiem opisanym w pkt 13 tj. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 lutego 2013 roku w sprawie IV K 383/12 (czyny popełnione w okresie od lutego 2007 roku do 13 lipca 2007 roku i w okresie od lutego 2007 roku do końca czerwca 2007 roku).

Druga grupę stanowią wyrok opisany w pkt. 10 tj. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 1 lutego 2011 roku w sprawie VI K 51/10 oraz ciąg przestępstw opisany w pkt I wyroku opisanego w pkt 12 tj. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie IV K 855/11, bowiem został popełniony w dniach 22/23 czerwca 2009r. i 22/23 sierpnia 2009r.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności w niniejszej sprawie Sąd orzekł w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny albo 15 lat pozbawienia wolności (kara łączna w pkt I). Te same dyrektywy Sąd zastosował przy wymiarze kary łącznej w pkt IV z tym, że podstawą wymierzenia kary łącznej był art. 91§2 k.k. (zbieg przestępstwa i ciągu przestępstw).

W związku z tym, iż w stosunku do skazanego zaszła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego na podstawie art. 575 § 1 kpk kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. z dnia 29 czerwca 2012 roku w sprawie IV K 855/11 została rozwiązana a zapis w pkt III wyroku ma wyłącznie charakter redakcyjny stwarzający skazanemu nie mającemu wiedzy prawniczej możliwość całościowego spojrzenia na swoją sytuację prawną.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze dyrektywy zawarte w art. 86 § 1 k.k. połączono orzeczone wobec skazanego jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt I wyroku.

W tym przypadku podstawą wymierzenia kary łącznej w pkt I pozbawienia wolności były kary jednostkowe w wymiarze:

- 2 lat pozbawienia wolności (wyrok opisany w pkt 9)

- 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok opisany w pkt 13)

Natomiast podstawą wymierzenia kary łącznej w pkt IV w oparciu o dyrektywy art. 91§2 k.k. były kary jednostkowe w wymiarze:

- roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok opisany w pkt 10)

- roku pozbawienia wolności (ciąg przestępstw opisany w pkt I wyroku z pkt 12)

W niniejszej sprawie Sąd mógł zatem w pkt I wymierzyć karę łączną w granicach od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w pkt IV od roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając skazanemu łączne kary pozbawienia wolności w pkt I i IV Sąd miał na względzie zarówno to, że istota wyroku łącznego polega na łączeniu kar jednostkowych orzeczonych wyrokami podlegającymi łączeniu (art. 85 kk), a nie kar łącznych, jak i to, że orzekanie wyroku łącznego wiąże się z interesem procesowym oskarżonego, przeto „orzekanie kary łącznej w wyroku łącznym nie może pociągać skutków mniej korzystnych od tych, jakie wypływają dla skazanego z wykonania poszczególnych kar” (tak już w uchwale SN z 31 sierpnia 1971r., V KRN 322/71, OSNPG 1/1972, poz.5), nie może więc ona „stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wyniknęłaby z kolejno zapadłych przeciwko skazanemu wyroków podlegających połączeniu w wyroku łącznym” (uchwała SN z 22 marca 1974r., I KR 425/72, OSNPG 7-8/1973, poz.96).

W tej sytuacji wymierzone wobec skazanego kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat (pkt I) oraz 2 lat (pkt IV) nie przekraczają sum wcześniej wymierzonych kar, a więc nie pogarszają sytuacji prawnej skazanego.

Wymierzając kary łączne pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę asperacji, to jest metodę mieszaną uznając, że pełna absorpcja kar jednostkowych (pochłanianie kary łagodniejszej przez surowszą), czy też pełna zasada kumulacji (sumowanie kar) nie znajdują uzasadnienia wobec osoby skazanego. Za częściową absorpcją w pkt I przemawiał stosunkowo bliski związek czasowy pomiędzy popełnionymi przez P. R. przestępstwami. Natomiast w pkt IV za częściową absorpcją przemawiał nie tylko bliski związek czasowy popełnionych przestępstw, ale także ich tożsamość rodzajowa.

Natomiast za kumulacją przemawiała w przypadku obu kar wielość popełnionych przestępstw, brak tożsamości rodzajowej w przypadku kary łącznej w pkt I, a także to, iż część czynów objętych karami łącznymi w pkt I i IV została popełniona w warunkach recydywy opisanej w art. 64§1 k.k., a także wielokrotna karalność skazanego (dane k.14-17, informacje o pobytach k.27-32)

Nadto Sąd miał na uwadze opinię Zakładu Karnego w N. (k.25-26) z której wynika, iż zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest przeciętne. Podkreślono, że deklaruje on przynależność do podkultury przestępczej i funkcjonuje na zasadach opartych w tej podkulturze.

To wszystko świadczy o tym, iż w niniejszej sprawie nie jest możliwym zastosowanie przy wymiarze łącznej kary pozbawienia wolności zasady pełnej absorpcji. Podkreślić należy, iż popełnienie kilku przestępstw jest więc istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż wynikałoby to z zasady absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

Sąd wymierzając kary łączne pozbawienia wolności miał na uwadze, iż zasadnicze znaczenie w tym względzie mają dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej. Chodzi tutaj w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kary łączne oddziaływały wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem. Jak podkreśla się w orzecznictwie: „Sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy

poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 65). W procesie kształtowania kary łącznej winien więc wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, gdyż prowadzi to do zmiany wartości prognostycznych co do sprawy oraz rzutu na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania. Należy zauważyć, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Decydujące znaczenie ma tu wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary.

Orzeczone w pkt I i IV kary nie noszą cech kar niewspółmiernie surowych.

W przedmiotowej sprawie wymierzenie kar łagodniejszych uwzględniając postawę skazanego i jego dotychczasowy tryb życia byłoby nienależytym jego premiowaniem. Ponadto spowodowałyby, iż nie spełniałyby swoich funkcji represyjnych oraz wychowawczych i nie tylko w aspekcie indywidualnym, ale również społecznym.

Sąd na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej w pkt I pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbywanej kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. IV K 34/09 oraz okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 25 czerwca 2007 roku do 27 czerwca 2007 roku. Natomiast na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt IV Sąd zaliczył okres odbywanej kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. VI K 51/10 oraz okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 2 października 2009 roku do 22 grudnia 2009 roku, od 4 lipca 2011 roku do 15 października 2012 roku oraz od 22 lutego 2011 roku do 23 lutego 2011 roku.

W pozostałym zakresie wyroki opisane w pkt 9 i 13 tj. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie VI K 34/09 i Sądu Okręgowego w L. IV K 383/12 oraz w pkt 10 i 12 tj. Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawach VI K 51/10 i (...) podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na to, iż pomiędzy połączonymi wyrokami a pozostałymi wyrokami opisanymi w pkt 1-6 i 11 nie zachodzi zbieg uzasadniający rozłączenie orzeczonych wcześniej kar łącznych postępowanie w tym zakresie należało umorzyć.

Uznając, że uiszczenie przez P. R. wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego byłoby dla niego zbyt uciążliwe w świetle jego możliwości zarobkowych i sytuacji majątkowej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia, obciążając nimi Skarb Państwa.

Rozstrzygnięcie o przyznaniu obrońcy ustanowionemu z urzędu wynagrodzenia uzasadnia § 2 ust. 1 i 3 oraz § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak na wstępie